

Litra b., skal affholde Omkostningerne ved Trangen, og denne vil derefter have at søge Erstatning hos Vedkommende.

§ 49.

Den Trængende, som har nydt Understøttelse, der ikke hører til den i § 26 omhandlede Art, udenfor den Kommune, som vil have endelig at affholde Udgifterne ved hans Forsørgelse, er, saafremt denne endnu ikke er udfunden, ikke berettiget til at forlade den Kommune, hvori han har nydt Understøttelse, uden at melde sig til Bestyrelsen for sammes Fattigvæsen og meddele Oplysning om, hvor han reiser hen, samt desforuden erholder dens Samtykke.

§ 50.

Naar der ikke paa anden Maade kan tilveiebringes Bevis for de faktiske Omstændigheder, hvorpaa Afgjørelsen af Spørgsmaalet om en Trængendes Forsørgelsessted beror, bliver den Paagjældendes Udsagn i saa Henseende at anse som bevisende, saafremt det er fuldkommen bestemt samt saa fuldstændigt og nøiagtigt, at det kan antages, at han har tilforladelig Kundskab derom, og der heller ikke er andre Omstændigheder forhaanden, som svække Troværdigheden af hans Forklaring, hvilken iøvrigt, for at der kan tillægges den den ommeldte Betydning, bør være afgiven til et Politiforhør under Eds Tilbud.

§ 51.

Enhver, som nyder fast Fattighjælp, kan af Forsørgelseskommunen fordres hjemsendt. Til fast Understøttelse henregnes i intet Tilfælde Hjælp af den i § 24 omhandlede Art eller Understøttelser, som gives Personer, hvis Trang der er Grund til at anse som forbigaaende, saaledes at Understøttelsen kan forventes tilbagebetalt inden lang Tid; bliver Understøttelsen ikke tilbagebetalt inden 6 Maanedes efter Modtagelsen, og ny Hjælp derefter forlanges, er Fattigbestyrelsen berettiget til at betragte denne som fast Fattigunderstøttelse. Har den Trængende været straffet i Løbet af det sidste Aar for Løsgængeri eller Betleri, kan Fattigbestyrelsen betragte enhver til ham ydet Understøttelse som fast Fattigunderstøttelse.

Den, der nyder fast Understøttelse i sin Forsørgelseskommune, maa ikke tage Ophold i en anden Kommune uden begge Kommuners Samtykke. Skulde dette desuagtet ske, er Opholdskommunen berettiget til at lade ham hjemsende, og de den ved saadant Ophold og Hjemsendelse paadragne Udgifter blive at erstatte af Forsørgelseskommunen med deres fulde Beløb.

Børn, som efter Bestemmelsen i § 22, sidste Stykke, ere forsørgelsesberettigede i en anden Kommune end deres Moder eller Stedmoder, kunne, saalænge hun eller hendes Mand lever, ikke fordres hjemsendte til Forsørgelsesstedet, men blive i Trangstilfælde at understøtte af Forsørgelseskommunen med et Pengebidrag, som fastsættes af Opholdsstedets Overværdighed og udbetales gjennem Opholdsstedets Fattigbestyrelse.

§ 52.

Trængendes Hjemsendelse fra Opholdskommunen til den erstatningspligtige Kommune skal stedse ske paa den efter Omstændighederne billigste Maade, saafom tilfods, naar Intet derfor er til Hinder, ved Jernbane eller tilsøs, hvilke Befordringsmaader fortrinnsvis bør vælges, hvor de passende lade sig anvende, eller med Fragtvogne og deslige og ellers med leiet Befordring. — Politimestrene skulle, naar derom af Fattigvæsenet stilles An-